

ת"פ 2236/02/19 - מדינת ישראל נגד פאדי אבו סכות - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

04 אוגוסט 2020

ת"פ 2236-02-19 מדינת ישראל נ' אבו סכות
בפני כב' השופטת נגה שמואל-מאיר, סגנית נשיא

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד עמית חומרי - נוכח

נ ג ד

הנאשם

פאדי אבו סכות - נוכח

ע"י ב"כ עו"ד נתי טרבלסי - נוכח

מזר דין

א. רקע עובדתי

1. על פי המתואר בכתב האישום המתוקן, במהלך הלילה שבין ה- 16.01.2019 לבין ה- 17.01.2019, אירעה התפרצות למחסן הנמצא במשק מספר 51 במושב ביצרון, השייך למר גדעון אגוז (להלן: "**המתלונן**"), בכך שהפורצים עקרו את מנעול התליה המחובר לדלת הכניסה למחסן, פתחו את הדלת ונכנסו למחסן.
2. בהמשך למתואר לעיל, קיבל הנאשם מאחר ארגז כלים ובו כלי עבודה שונים, לרבות מפתחות לברגים, מסור סרט, מערביל טיח, מפתח הלן, פלייר, קטר קטן, מפתח צינורות 14, מפתח פלייר וכן מסור חשמלי לחיתוך עץ, השייכים למתלונן, בידעו כי בפשע הושגו.
3. הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו הורשע בעבירה של **קבלת נכסים שהושגו בפשע** לפי סעיף 411 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").
4. הצדדים לא הגיעו להסכמות לעניין העונש, אך הוסכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו, וכי כל צד יטען לעונש כראות עיניו, תוך שהמאשימה הצהירה כי עמדתה העונשית היא למאסר בפועל.
5. בעניינו של הנאשם התקבלו **מספר תסקירים** מאת שירות המבחן, ובסופם המלצה לבכר את הפן השיקומי בעניינו ולהורות על ענישה בדמות צו של"צ, לצד הארכת המאסר המותנה העומד כנגדו. בגוף התסקירים, עומד שירות המבחן על קורות חייו של הנאשם וחיי משפחתו, על מאפייניו האישיותיים, יחסו לעבירה ועל הניסיונות הטיפוליים שנעשו בעניינו, ועוד. מטעמים מובנים של צנעת הפרט, לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, ולאותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש עוד אתיחס בהמשך.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

6. באת כוח המאשימה הפנתה למעשיו של הנאשם כמפורט בכתב האישום המתוקן, עמדה על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מהם, ומתוך כך, עתרה לקבוע מתחם ענישה הולם הנע בין 6 לבין 12 חודשים מאסר בפועל. לעניין נסיבות העושה, הפנתה המאשימה לעברו הפלילי של הנאשם **(ת/1)**; לעברו התעבורתי **(ת/2)**; למאסר המותנה התלוי ועומד כנגדו **(ת/3)**; ולכך שהנאשם סירב להירתם לכל הליך טיפול. לאור כל אלה, עתרה המאשימה להשית על הנאשם ענישה המצויה ברף הבינוני למתחם שהוצג על ידה; להפעיל את המאסר המותנה העומד כנגד הנאשם במצטבר; וכן לגזור על הנאשם ענישה נלוות בדמות מאסר מותנה, פיצוי משמעותי למתלונן והתחייבות.
7. ההגנה מטעמים השמורים עמה נמנעה מלהציג מתחם ענישה הולם, ואולם טענה כי לאור נסיבות ביצוע העבירה והערכים המוגנים שנפגעו, מתחם הענישה אותו הציגה המאשימה הינו מחמיר מדי. בעניין נסיבות העושה, הפנתה ההגנה

לחלוף הזמן מעת ביצוע העבירה; לכך שמעת מעצרו בתיק זה לא נפתחו כנגד הנאשם תיקים פליליים נוספים; להודאת הנאשם במיוחס לו; לתקופה בה שהה בתנאים מגבילים; לרציפותו התעסוקתית; ולהמלצתו של שירות המבחן לעניין העונש. לאור כל אלו, ביקשה ההגנה לבכר בעניינו של הנאשם את שיקולי השיקום ולאמץ את המלצתו העונשית של שירות המבחן. 8. הנאשם, אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", הביע חרטה על מעשיו, סיפר כי מאז שהשתחרר ממעצרו בתיק זה, הוא התחיל לעבוד ולהתקדם בחייו, לא ביצע עבירות נוספות, והביע נכונות להשתלב בהליך טיפולי ולשנות את מסלול חייו.

דין והכרעה

9. בהתאם למתווה גזירת הדין שאומץ בתיקון 113 לחוק העונשין, בית המשפט יקבע תחילה את מתחם העונש ההולם; ולאחר מכן יגזור את העונש המתאים לנאשם, תוך בחינה שמא יש מקום במקרה הנדון לסטות לקולה מהמתחם שייקבע.

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

10. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, צריכה קביעת מתחם העונש ההולם להיעשות בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצועה, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

11. **בעצם ביצוע עבירת קבלת נכס שהושג בפשע**, פגע הנאשם **בערכים מוגנים** שעניינם הגנה על קניינו ועל תחושת הביטחון של הפרט. כמו כן, ומעבר לאותו נזק כלכלי שנגרם לקורבן, עבירות אלו אף מביאות, ולו בעקיפין, לפגיעה בכיסו של הציבור כולו, וזאת בדרך של ייקור פוליסות הביטוח והצורך ברכישת אמצעי מיגון אשר יגנו מפני המבקשים להתפרץ לדירתם או לבית העסק שלהם (ראו דבריו של כב' השופט ח' מלצר בע"פ 7453/08 **אואזנה ואח' נ' מדינת ישראל**, (31.12.2008); ודבריו של כב' השופט י' עמית בבש"פ 45/10 **מסארוה נ' מדינת ישראל**, (08.01.2010), שאמנם נאמרו במסגרת הליך המעצר, אך ברי כי כוחם יפה אף לענייננו). כמו כן, בתי המשפט הדגישו לא אחת, כי קבלת רכוש גנוב שהושג בפשע, הינו מעשה שאינו נופל בחומרתו מעצם ביצוע הפשע שבאמצעותו הושג הרכוש, שכן, קבלת הרכוש הגנוב, הינה פעולה חיונית בשרשרת העבריינית, ובלי שיימצא אדם שימשיך את שרשרת הפעילות העבריינית לאחר הפריצה וגניבת הרכוש, אזי אין טעם לעיתים במעשה הגניבה עצמו (ראו דבריו של כב' השופט א' ברק בע"פ 384/80 **מדינת ישראל נ' לוי דוד בן-ברוך**, לה(1) 589 (1980)). בשים לב לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה כפי שיפורט להלן, סבורתני כי במקרה הנדון, מצויה **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** ברף שאינו נמוך כלל ועיקר.

12. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, נתתי דעתי לעובדה כי אין עסקין בעבירה שנעשתה בתחום ניכר, במרמה, או תוך ניצול יחסי אמון, וכי מעשיו של הנאשם מסתכמים בקבלת הרכוש הגנוב לידי. עם זאת, יצוין כי גם מעורבות חלקית זו היא מעורבות עמוקה כשלעצמה, שכן הנאשם, היווה חוליה בשרשרת העבריינית, בכך שקיבל לידי הרכוש הגנוב לאחר ביצוע עבירת הפריצה וגניבת הרכוש שבוצעו על ידי קודמיו בשרשרת העבריינית.

13. בבואנו לשקול את חומרת מעשיו של נאשם שהורשע בהחזקת רכוש גנוב שהושג בפשע, יש לאמוד את מידת המעורבות הפלילית של הנאשם, בהשלכה לעבירת המקור שבה נגזל הרכוש מבעליו. בעניין זה, נראה כי כתב האישום אינו מגלה דבר באשר למעורבותו של הנאשם בעבירת המקור, אלא רק מצוין כי הנאשם קיבל לידי את הרכוש הנגזל בידועו כי הושג בפשע. אשר על כן, נראה כי יש לזקוף זאת לזכותו של הנאשם ולצאת מנקודת הנחה כי מידת מעורבותו של הנאשם בעבירת המקור מסתכמת בקבלת הרכוש הגנוב לידי-הא ותו לא.

14. באשר לסיבה שהביאה את הנאשם לבצע את העבירה, מתסקירי שירות המבחן עולה כי לדבריו של האחרון, באותה תקופה הלה התרועע בחברה שולית וכי ישנם גורמים חיצוניים אשר השפיעו על בחירותיו, אך ברי כי אין באלו להקל ולו במעט על נסיבות ביצוע העבירה, ועל אחריות הנאשם לביצועה.

15. באשר לנזק שנגרם מביצוע העבירה, יוער, כי שוויו של הרכוש לא פורש בכתב האישום, מה גם שהמאשימה ציינה כי הרכוש הגנוב נתפס ומצוי בחזקת המשטרה, כך שהדעת נותנת כי הכלים הגנובים יושבו בעתיד לבעליהם החוקיים. ואולם, לא ניתן להתעלם מחסרון הכיס שעלול היה להיגרם למתלונן ממעשיו של הנאשם לולא נתפסו אותם נכסים גנובים.

16. **בכל הנוגע למדיניות הענישה הנוהגת**, עיון בפסיקה מעלה כי בתי-המשפט השונים משיתים עונשים על פני מנעד רחב בגין עבירת החזקת נכס שהושג בפשע, כאשר כל מקרה נבחן לגופו ובהתאם לנסיבותיו, ובין היתר נשקלים שיקולים שונים ובהם, טיב הנכסים ושוויים כמו גם נסיבות השגתם. במקרים רבים נוהגים בתי-המשפט לקבוע מתחמי ענישה הנעים בין ענישה שאינה כוללת רכיב של מאסר בפועל, ועד עונשי מאסר ממושכים יותר שלא תמיד ניתנים לריצוי בעבודות שירות (כך למשל ראו, רע"פ 2160/15 **עלאא עלקם נ' מדינת ישראל** (29.03.2015) - פסיקה אליה הפנתה המאשימה; עפ"ג (מחוזי חי') 8309-12-15 **מדינת ישראל נ' מחמוד עווד** (17.03.2016); ת"פ (שלום רח') (שלום רח') 31455-04-16 **מדינת ישראל נ' שאקר אבו מוסטפה** (15.05.2019); ת"פ (שלום רח') 9567-10-17 **מדינת ישראל נ' עומאר אבו עדרה** (09.07.2018); ת"פ (שלום רח') 16380-11-14 **משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' יוסי זיני** (24.02.2016); ת"פ (שלום נת') 37711-08-14 **מדינת ישראל נ' אוגניו מרי** (פורסם בבנו, 19.01.2016); ת"פ (שלום ת"א) 26279-07-11 **מדינת ישראל נ' משה יחאייס** (01.01.2014).
17. ויוער, בסקירת הפסיקה שלעיל הפניתי למתחמי הענישה שנקבעו במקרים השונים, בעוד כי ברי שהעונשים שהושתו בכל מקרה ומקרה, בגדרי המתחמים או מחוצה להם, הושפעו ממאפייני האישיים והיחודיים של כל נאשם ונאשם. על כל פנים, וזאת חשוב להדגיש, נהיר לבית המשפט כי קיימים מקרים שבהם הושתו עונשים החורגים, לכאן או לכאן, ממנעד הענישה שהוצג לעיל. ועדיין, דומני כי הפסיקה שהוזכרה היא-היא המייצגת נכונה את מדיניות הענישה הנוהגת. עוד ראוי להזכיר, כי ממילא גם לאחר תיקון 113 הענישה נותרה אינדיווידואלית ו"אין עסקין בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. **ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב**" (ע"פ 5768/10 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (08.06.2015)). לעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך כותרות העבירות שבהן הוא הורשע, ויש להתחשב במכלול הנסיבות בכל מקרה לגופו (ראו והשוו, ע"פ 433/89 **ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל**, (05.05.2009)). כך למשל, ברי כי אין דינו של נאשם אשר קיבל לידיו רכוש גנוב שהושג עקב התפרצות בשווי מאות אלפי שקלים, כדינו של מי שקיבל לידיו רכוש ששווי אינו גבוה במיוחד. בדומה, גם לא יהיה דומה עונשו של מי שנעדר עבר פלילי, שהודה בביצוע העבירה והיכה על חטא, לעונשו של נאשם בעל עבר פלילי מכביד, שנמנע מלקבל אחריות ונעדר כל אופק טיפולי. לבסוף, גם ראוי להזכיר כי השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו לעניין זה, ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (25.06.2013)).
18. **כללם של דברים, לאחר שנתתי דעתי לעקרון ההלימה, לערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם ומידת הפגיעה בהם, לנסיבות שנלוו לביצוע העבירה ולמדיניות הענישה הנוהגת, הריני קובעת כי מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיו של הנאשם ינוע בין מאסר מותנה לבין 9 חודשים מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות.**

גזירת העונש המתאים לנאשם- שאלת הארכת המאסר

המותנה

19. נגד הנאשם תלוי ועומד מאסר מותנה בן 10 חודשים מת"פ (שלום ב"ש) 41504-09-15 (מיום 19.07.2016), למשך 3 שנים, שלא יעבור כל עבירת רכוש מסוג פשע. הנה כי כן, ומשהנאשם עבר בתיק שלפני עבירה שהינה עבירת רכוש שבצידה עונש של 7 שנות מאסר, הרי שהמדובר בעבירת רכוש מסוג פשע. יוצא אפוא, כי המאסר המותנה האמור הינו בר הפעלה בתיק דנן. ויוער, כי בשים לב למתחם העונש שנקבע לעיל, ולנוכח הוראות סעיפים 54 ו-56 לחוק העונשין, יוצא כי שאלות של סטייה לקולה ממתחם העונש ההולם והארכת המאסר המותנה כרוכות במידה רבה זו בזו.
20. בהינתן אלה, אקבע תחילה את העונש המתאים לנאשם, תוך בחינה אם יש מקום לסטות לקולה ממתחם העונש שקבעתי. לאחר מכן, ושלא במנותק לגמרי מהקביעה הקודמת, אבחן אם מתקיימים בעניינו של הנאשם טעמים להורות על הארכת המאסר המותנה בר ההפעלה שעומד נגדו.
21. לגופם של דברים, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול עובר לגזירת עונשו של הנאשם בגדרי

- מתחם העונש את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.
22. בעניין זה, נתתי דעתי לעברו הפלילי של הנאשם (ת/1) הכולל הרשעה קודמת אחת משנת 2016, שעניינה 2 עבירות של פריצה לרכב בכוונה לגנוב, בגינה הושתו על הנאשם עונשים בדמות 6 חודשים לריצוי בעבודות שירות, מאסר מותנה, קנס ופיצוי. כן נתתי דעתי לעברו התעבורתי של הנאשם (ת/2), המונה 10 הרשעות במגוון עבירות תעבורה, בגין הושתו על הנאשם עונשים שונים ובהם מאסר בפועל ומותנה, פסילה בפועל ופסילה מותנית, וקנסות. כן ולחומרה, אציין כי הרשעתו האחרונה של הנאשם בעבירות תעבורה נעברה לאחר ביצוע העבירה שבמוקד כתב האישום שלפני.
23. כמו כן, נתתי דעתי לנסיבותיו האישיות של הנאשם ולפגיעה שעלולה להיגרם לו אם יושת עליו עונש מאסר, וזאת בשים לב לפגיעה הכלכלית הטמונה בכך, ומבלי להתעלם מכך כי הלה הספיק לרצות בעברו עונש של מאסר מאחורי סורג וברית.
24. עוד ובמסגרת מכלול השיקולים, הבאתי בחשבון את **גילו הצעיר** באופן יחסי של הנאשם הן בעת ביצוע העבירה והן כיום. הנאשם ביצע העבירה עת היה כבן 23 וכיום הנאשם בן 24. לדידי, הגם שלא מדובר במי שביצע את העבירה המיוחסת לו בהיותו קטין, הרי שמדובר במי שמהותית, יכול בהחלט להימנות עם הקבוצה שיוחדה בפסיקה כקבוצת ה"**בגירים הצעירים**". ברי כי יש לשקול כל מקרה לגופו ו"בגיר צעיר" איננו ביטוי קסם, ואין זה אומר כי נאשם המשתייך לקבוצת הגיל האמורה צריך לזכות באופן אוטומטי להקלה בעונשו. כך גם, אין לקבוע כי בגזירת עונשם של הנמנים עם קבוצה זו יש לשקול שיקולים זהים לאלו של קטינים, ואולם על בית המשפט בגזר את עונשו של "בגיר צעיר" לייחס לגילו משקל משמעותי. במסגרת זו על בית המשפט לשקול בין היתר, את קרבתו לגיל 18 בעת ביצוע העבירה, ואת הקושי הכרוך בנשיאת מאסר הנובע בעיקר מהמאפיינים ההתפתחותיים והקוגניטיביים בגיל זה, ואת השפעתה של הרשעה על שיקומו ומצבו הנפשי - כאשר מחקרים רבים הראו כי הנזק הפסיכולוגי שגורם עונש מאסר על קבוצת ה**הבגירים הצעירים** חמור מהשפעתו על בגירים מעל גיל 25, ודומה בהרבה להשפעתו על קטינים (ראו והשוו לעניין זה, ע"פ 4605/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (25.02.2014) [פורסם בנבו] וע"פ 7781/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** (25.06.2013) [פורסם בנבו]).
25. עוד ולקולה, יש ליתן את הדעת לכך הנאשם הודה בביצוע העבירה, ובכך חסך זמן שיפוטי יקר, וכן לקח אחריות על מעשיו והצטער עליהם.
26. עוד ולקולה, נתתי דעתי לכך שהנאשם שהה במעצר מאחורי סורג וברית במשך כשבועיים, וכי במשך תקופה ארוכה נוספת היה משוחרר תחת תנאים מגבילים. ברי כי הליך המעצר אינו עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אך עדיין סבורתי כי ניתן להביא בחשבון שיקול זה, ולו במסגרת סעיף 40יא(3) לחוק העונשין.
27. כאמור, נגד הנאשם תלוי ועומד מאסר מותנה בן 10 חודשים שהינו בר הפעלה בתיק זה. כידוע, מטרתו ותכליתו של עונש המאסר המותנה היא להרתיע את הנאשם מלשוב לסורו, והכלל הוא שמי שהפר את התנאי ייתן על כך את הדין בחומרה (ראו לעניין זה, רע"פ 5798/00 סעיד ריזי נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(3) 1 (2001); רע"פ 3021/14 **רוני ספיר נ' מדינת ישראל**, (13.05.2014)). יחד עם זאת, לכלל האמור קיים חריג, והכוונה לסעיף 56א(א) לחוק העונשין, הקובע כי מקום בו נאשם עבר עבירה (אחת) נוספת שיש בה כדי להפעיל את עונש המאסר המותנה, אך בית המשפט השתכנע כי קיימים טעמים להארכת התנאי וכי בנסיבות העניין לא יהיה זה מוצדק להפעילו - כי אז הוא רשאי להורות על הארכת תקופת התנאי או חידושה. בעניין זה, אומצה בפסיקתו של בית המשפט העליון הגישה לפיה שיקול דעתו של בית המשפט בשאלת הארכת המאסר המותנה צריך להתמקד "**במצבים שבהם מוצדק לתת לנאשם הזדמנות נוספת לחזור לדרך הישר, כאשר הוא מראה סימנים המניחים יסוד לציפייה כי כך יהיה**" (ראו לעניין זה, רע"פ 7391/08 **יוסף מחאג'נה נ' מדינת ישראל**, (14.09.2009). כן ראו, למשל, רע"פ 4902/14 **בן צבאן נ' מדינת ישראל**, (16.07.2014); ורע"פ 2801/14 **קניבי מראד נ' מדינת ישראל**, (01.05.2014)).
28. ברוח הדברים האמורים, נתתי דעתי לאמור בתסקירי שירות המבחן. וכך, בתסקירו מיום 23.06.2020, ציין שירות המבחן כי הנאשם חש בושה רבה בעקבות מעורבותו בפלילים. שירות המבחן התרשם כי הנאשם פעל שלא מתוך מחשבה ותכנון; כי הלה מודע למחיר אותו הוא עלול לשלם בגין מעורבותו בפלילים; וחפץ מעתה והלאה לפעול בדרכים ישרות וחוקיות. שירות המבחן אף הוסיף כי ההליך הפלילי המתנהל כנגד הנאשם מהווה עבורו גורם מרתיע ומציב גבולות.
29. וכך, מתסקירו מיום 23.06.2019, התרשם השירות מהמוטיבציה של הנאשם לערוך שינוי בחייו, להתרחק מגורמים מסכנים ולקבל כלים שסייעו לו בכך. בהקשר זה ציין שירות המבחן, כי הנאשם החל בהליך שיקומי באוקטובר 2019,

- במסגרת תכנית "יתד" במחלקה לשירותים חברתיים ברהט. כחלק משירותי התוכנית, קיבל הנאשם סיוע בעבודה קבועה בתחום השיפוצים יחד עם קרוב משפחתו. שירות המבחן ציין כי הנאשם שיתף פעולה בתוכנית והביע רצון להמשיך בהליך השיקומי, מתוך רצון לערוך תפנית בחייו.
30. בד בבד עם האמור עד כה, שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתקשה לקחת אחריות מלאה על מעשיו ולראות את חלקו בביצועה תוך שהלה ציין בפני שירות המבחן כי לא ידע כי המדובר בציד גנוב. בעניין זה התרשם השירות כי הנאשם חסר כלים ומיומנויות להתמודדות שקולה ומקדמת עם הקשיים בחייו. יחד עם זאת, שירות המבחן העריך כי העמדת הנאשם בצו מבחן לצד שילובו בטיפול פרטני במסגרת תכנית "יתד" בעיר רהט (מסגרת המיועדת לאוכלוסיית צעירים ומסייעת להם בתחומי התעסוקה, לימודים, מיצוי זכויות, ליווי, ומתן סיוע חומרי ורגשי) על מנת להפחית עוד יותר את הסיכון להישנות התנהגות עוברת חוק מצדו - כמו גם הארכת המאסר המותנה התלוי ועומד כנגדו תאפשר לו להמשיך לבנות את חייו תוך התבוננות מושכלת בבחירותיו.
31. בתסקירו מיום 19.11.2019, התרשם שירות המבחן כי הנאשם החל לתת אמון בשירות ובהליך הטיפול, תוך שניכר כי הוא משתף פעולה ומביע רצון לערוך שינוי. בהמשך לכך, ולאור ההתרשמות כי הנאשם זקוק לתעסוקה יציבה וכי עליו לכסות חובות רבים שנצטברו לו, המליץ השירות להשית על הנאשם ענישה בדמות עבודות של"צ שתהווה עונש חינוכי הרתעתי ותצמצם את רמת המסוכנות הנשקפת הימנו להישנות ביצוע עבירות.
32. בתסקירו מיום 21.01.2020, עדכן השירות כי במהלך הדחייה הנאשם שולב בתכנית "יתד" והתמיד בהגעה לפגישות במשך כחודשיים וכן שולב בתכנית "מרחב קידום ותעסוקה" על מנת לקבל סיוע במציאת עבודה קבועה ומיטיבה עבורו. בסופו של תסקיר ולאחר העובדה כי הנאשם נידון לעונש של מאסר בפועל בגין תיק תעבורה, קשייו של הנאשם לגייס כוחות במהלך התקופה בה היה בקשר טיפולי עם שירות המבחן ולהימנע ממעורבות פלילית, התרשם השירות כי למרות הרצון שביטא הנאשם לערוך שינוי בחייו, הלה מתקשה לגייס כוחות לעריכת שינוי. בנסיבות אלו, לא בא השירות בהמלצה טיפולית בעניינו והמליץ על השתת ענישה מוחשית אשר תחדד עבורו את המחירים בגין מעורבותו בפלילים ותהווה אלמנט מרתיע ומציב גבולות.
33. מתסקיר שירות המבחן מיום 24.05.2020, עלה כי הנאשם מסר לשירות המבחן כי הפסיק את הקשר הטיפולי עם העו"ס במסגרת תכנית "יתד" שכן בניגוד לעבר הוא לא רואה כיום צורך בסיוע בתחום זה וכי הוא מצליח בכך בכוחותיו העצמאיים. עוד עדכן שירות המבחן, כי הנאשם לוקח אחריות על מעשיו ומסר כי רכש כלי עבודה בידיעה כי הם הושגו בגניבה, תוך שהביע רצון להפסיק את מעורבותו בפלילים ולערוך שינוי בהתנהלותו ולהשתלב בהליך טיפולי, אך התקשה להתייחס לקשיים כלשהם בחייו המצריכים שינוי.
34. שירות המבחן העריך כי הנאשם יתקשה להיתרם מהתערבות טיפולית במסגרת שירות המבחן וכי הצעתו של הנאשם להשתלב בהליך טיפולי, קשורה בעיקר לשיקולים משפטיים ולא להבנה שנדרש בעניינו הליך של שינוי בדפוסי התנהגותו ובניהול חייו. משכך, לא בא השירות בהמלצה טיפולית בעניינו.
35. בתסקירו המסכם מיום 15.06.2020, עדכן שירות המבחן, כי בשיחה שערך עם הנאשם לאחרונה, הנאשם שב וחזר על עמדותיו לפיהן אינו זקוק לסיוע טיפולי כלשהו באופן ניהול חייו או בהתנהגותו וזאת על רקע תפיסתו כי הצליח לערוך שינוי בחייו בכוחות עצמו ולהקים עסק בתחום השיפוצים ולהצליח בו. שירות המבחן התרשם כי עמדתו של הנאשם באשר לצורך לערוך בחינה עצמית ביקורתית בהקשר לדפוסי התנהגותו המכשילים לא השתנתה וכי הוא מבטא עמדה שטחית לפיה הצלחותיו בתחום התעסוקתי מבטלות את הצורך בבחינה עצמית פנימית ובנטייתו לפעול באופן פורץ גבולות במצבי חיים מורכבים ומשבריים. בסופו של תסקיר, התרשם השירות כי אין מקום לבוא בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם שכן, להתרשמותם, הלה יתקשה להיתרם מהליך טיפולי.
36. בכל הנוגע לשאלת הארכת המאסר המותנה התלוי ועומד כנגדו, מחד גיסא, התרשם השירות כי הנאשם מתקשה להתייחס באופן ביקורתי לדפוסי התנהגותו הבעייתיים וכי קיימת רמת סיכון בעניינו להישנות התנהגות עבריינית, ומאידך גיסא, כי הפעלת המאסר המותנה, והשתת ענישה בדמות מאסר בפועל, עלולה לפגוע ברצונו וביכולתו של הנאשם לממש את שאיפותיו הנורמטיביות במישור התעסוקתי ובכלל ואף עלולה להוביל לרגסיה במצבו הרגשי והתפקודי. בסופו של דבר, סבר השירות כי בשקלול כלל השיקולים, יש מקום להשית על הנאשם ענישה אשר תהווה עבורו מצד אחד, מחיר וגבול חיצוני

באשר למעשיו במסגרת העבירה, ומצד שני, תאפשר לו להמשיך במימוש עצמי תעסוקתי ואישי **ואשר תהווה גורם מפחית סיכון להישנות התנהגות פורצת חוק מצדו**. לאור כל האמור המליץ השירות להורות על הארכת המאסר המותנה התלוי ועומד כנגד הנאשם, ועל השתת ענישה בדמות צו של"צ.

37. כאמור, הנאשם לא ביקש להסתייע בשירות המבחן, ולמעשה ניתן לומר כי בשלב הזה הנאשם נעדר אופק שיקומי ממשי. בדומה לשירות המבחן - ומשלא הוכח כי אין המוקד הבעייתי שעמד מאחורי ביצוע העבירה, שכן הנאשם סירב להמשיך ולשתף פעולה עם שירות המבחן בפן הטיפולי - גם בית המשפט סבור כי עודנו נשקף סיכון שמא הנאשם ישוב לפגוע ברכושם של אחרים גם בעתיד. הנה כי כן, ובהיעדר שיקולי שיקום משמעותיים, מתעצם הצורך בהרתעתו של הנאשם מפני ביצוע עבירות נוספות בעתיד וזאת באמצעות ענישה הולמת.

38. יחד עם זאת, וכידוע, אין הכרח שהנאשם יעבור שיקום "מוסדי" במסגרת טיפולית כלשהי, ולעיתים די בכך שבית המשפט ישתכנע שהנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי, משתף פעולה עם רשויות החוק, לא שב לדרכיו הרעות ולא מסתבך עוד בפלילים, כדי לקבוע כי אותו נאשם "השתקם או שיש סיכוי של ממש שישתקם בעתיד" (ע"פ 1903/13 **חמודה עינשה נ' מדינת ישראל**, (14.07.2013); רע"פ 7683/13 **דויד פרלמן נ' מדינת ישראל**, (23.02.2014); רע"פ 1441/14 **חמיס נ' מדינת ישראל**, (09.12.2014); ע"פ 5341/13 **מדינת ישראל נ' מוחמד אלקרעאן**, (08.12.2013); ועפ"ג (מחוזי באר שבע) 37682-03-13 **גרניק נ' מדינת ישראל**, (20.11.2013)). והרי שגם במקרה שלפני, עסקינן בנאשם שבמשך כשנה וחצי מאז ביצע את העבירה שבגינה הוא נותן את הדין כעת, נמנע מלשוב ולבצע עבירות פליליות נוספות (מבלי שהתעלמתי מעבירת התעבורה בה הורשע לאחרונה) - וכל זאת, כששירות המבחן מעריך שחרף המסוכנות הנשקפת הימנו אזי, הטלת מאסר בפועל יכולה לפגוע ברצונו וביכולתו לממש את שאיפותיו הנורמטיביות במישור התעסוקתי ובכלל ואף עלולה להוביל לרגרסיה במצבו הרגשי והתפקודי.

39. לא אכחד ואומר כי שקלתי שמא יש לגזור על הנאשם עונש של מאסר ממש, וזאת בשים לב להיעדר שיקולי שיקום רבי עוצמה בעניינו ולכך שסנקציות עונשיות קודמות לא הרתיעו בעבר את הנאשם ולא מנעו הימנו לשוב ולבצע עבירות נוספות. אולם לבסוף, לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים והאינטרסים, והגם אם לא בלי התלבטות, מצאתי **שהמדובר במצב בו מוצדק לתת לנאשם הזדמנות נוספת לחזור לדרך הישר, כאשר הוא מראה סימנים המניחים יסוד לציפייה כי כך יהיה**, ולהסתפק בזו הפעם בהארכת המאסר המותנה התלוי ועומד כנגדו, שכן, נדמה כי עונש מסוג זה הוא שיהלום בצורה טובה ונכונה את חומרת מעשיו.

40. עוד אציין, כי שיקול נוסף שהנחה אותי בהחלטתי להאריך את המאסר המותנה התלוי ועומד כנגד הנאשם, הוא חוסר ההלימה שישנו בין מתחם הענישה שנקבע על יד באשר לעבירה הנוכחית אותה עבר הנאשם ונסיבות ביצועה, לבין המאסר המותנה הממושך התלוי ועומד כנגדו (וראו בעניין זה, רע"פ 1441/14 **האבט חמיס נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 09.12.2014)). משכך, השתכנעתי כי בנסיבות העניין לא יהיה זה מוצדק להפעיל את המאסר המותנה התלוי ועומד כנגד הנאשם.

41. ויוער, כי מטעם זה בלבד, לא נראה כי היה מקום להורות על חידוש המאסר המותנה התלוי כנגד הנאשם, אך לאור צבר הנסיבות בתיק זה כפי שפורט לעיל, נוכח המלצת שירות המבחן והסיכוי לשיקומו (הלא מוסדי) של הנאשם, נראה כי שיקול זה מחזק אף הוא את מסקנתי לפיה יש ללכת לקראתו של הנאשם בזו הפעם, ולהורות על חידוש המאסר המותנה התלוי ועומד כנגדו.

42. בהקשר זה יצוין, כי נתתי דעתי להמלצת שירות המבחן, אם כי לא מצאתי לאמץ במלואה את המלצתו לעניין העונש באשר להיקף שעות השל"צ. כידוע, המלצת שירות המבחן כשמה היא, המלצה שאיננה מחייבת את בית המשפט אשר אמון על בחינת אינטרסים רחבים מאלה שבוחן שירות המבחן עת מגבש הוא את המלצתו, ולבית המשפט נתונה האפשרות שלא לקבל את ההמלצה במקרה המתאים.

43. אכן, מלאכת גזירת הדין איננה קלה כלל ועיקר, ובית המשפט אינו מקל ראש בחומרת מעשיו של הנאשם, ואולם, במצבור הנסיבות שבתיק זה, ובייחוד בשים לב ליציבותו התעסוקתית; לנסיבות חייו של הנאשם ובכלל זה לגילו; לעוצמתו של השיקום; וליתר הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, הרי שמצאתי כאמור להורות על הארכת המאסר המותנה התלוי ועומד כנגדו ולהשית עליו צו של"צ בהיקף גבוה.

44. לאור כל האמור לעיל, הריני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. צו של"צ בהיקף של 350 שעות.

בהתאם לאמור בתסקיר שירות המבחן מיום 15.06.2020, שירות המבחן מתבקש לגבש עבור הנאשם תכנית של"צ ולהגישה לבית המשפט תוך 45 יום. לאחר קבלת התכנית, אפשרה ללא צורך בקיום דיון נוסף.

הובהרה לנאשם חשיבות עמידתו בתנאי צו השל"צ וההשלכות שעלולות להיות לאי שיתוף פעולה עם שירות המבחן בפן הזה.

העתק ההחלטה לשירות המבחן.

ב. מורה על חידוש המאסר המותנה בן ה- 10 חודשים אשר הושת על הנאשם ביום 19.07.2016 בת"פ 41487-09-15 (בית משפט השלום בבאר שבע) למשך שנתיים נוספות מהיום.

ג. פיצוי בסך 2000 ₪ למתלונן, ע"ת/1.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

כל סכום שייגבה בתיק, ייזקף תחילה על חשבון הפיצוי.

ד. קנס בסך 5,000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתו.

הפיצוי והקנס יקוזזו מסכום ההפקדה שהופקדה בקופת ביהמ"ש במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה והיתרה תושב למפקיד/ה.

ככל

ה. הנאשם יצהיר על התחייבות כספית על סך 10,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת רכוש מסוג פשע לתקופה של שלוש שנים מהיום.

ו. הנאשם יצהיר ועל התחייבות בסך 5,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת רכוש מסוג עוון לתקופה של שנתיים מהיום.

כות ערעור כחוק.

יתן היום, י"ד אב תש"פ, 04 אוגוסט 2020, במעמד הצדדים.

הנאשם:

מפורט בגזר הדין, אני מתחייב להימנע במשך שלוש שנים מהיום מביצוע כל עבירת רכוש מסוג פשע. הובהר לי כי ככל שאבצע כל עבירת רכוש מסוג פשע במשך שלוש שנים מהיום, יושת עלי סך של ₪ 10,000 במזומן. כמפורט בגזר הדין, אני מתחייב להימנע במשך שנתיים מהיום מביצוע כל עבירת רכוש מסוג עוון. הובהר לי כי ככל שאבצע כל עבירת רכוש מסוג עוון במשך שנתיים מהיום, יושת עלי סך של ₪ 5,000 במזומן.

החלטה

רשמה לפניי התחייבות הנאשם כמפורט בגזר הדין.

יתנה והודעה היום י"ד אב תש"פ, 04/08/2020 במעמד הנוכחים.

נגה שמואלי - מאיר, שופטת
סגנית נשיא

:"כ המאשימה:

זכח העובדה כי ממילא ביהמ"ש קבע כי תוכנית השל"צ תוגש בתוך 45 יום אז אין מקום לבקשה לעיכוב ביצוע עונש השל"צ וכל את בהנחה שבית המשפט לא יקדים את מועד הגשת התוכנית.

:"כ הנאשם:

ני מסכים לחילוט/השמדת המוצגים הקיימים בתיק לשיקול דעת הרשם.

:"כ המאשימה:

מבקש צו כללי להשמדת/חילוט המוצגים בתיק.

לגבי האופניים וכלי העבודה שנתפסו - השבה לבעלים שאינם מי מהנאשמים. ככל שלא תוגש בקשה תוך 60 יום, שיקול/השמדה לשיקולך דעת הרשם.

החלטה

הסכמת ההגנה, ניתן בזאת צו להשמדת/חילוט המוצגים בתיק, בהתאם לשיקול דעת הרשם ובכפוף לחלוף תקופת הערעור.

ניתן בזאת צו להשבה לידי הבעלים (שאינם מי מהנאשמים) של האופניים וכלי העבודה שנתפסו. ככל שלא תוגש בקשה להשבת

מוצגים בתוך 60 יום, אזי ניתן בזאת צו להשמדת/חילוט המוצגים לשיקול דעת הרשם.

ניתן בזאת צו להשבת המוצגים - פלאפונים, לידי הנאשמים בפרשה זו.

**ניתנה והודעה היום י"ד אב תש"פ, 04/08/2020 במעמד
הנוכחים.**

**נגה שמואלי - מאייר, שופטת
סגנית נשיא**